

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Illvstri Regi Ottoni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

Iesum Christum beato Petro Apostolo claves regni cœlorum contulisse & tradidisse jus ligandi atque solvendi, scimus & protestamur quod vos, qui in locum suum cum plenitudine potestatis successistis, in huiusmodi articulis ab homine non estis iudicandus, sed iudicium vestrum soli Deo reservatur; cuius iudicium & examen, quod sibi soli debetur, nobis non quarimus usurpare. Ad hæc, Pater sanctissime, quod nos putamur à quibusdam annulis nostris fuisse excommunicationi innodati ab antecessore vestro, nunquam verum esse scitote; & tantum præsumimus de mira honestate vestra & prudentia quod si super hoc testimonium vestrum invocaremus, vos huius rei diceretis nos esse innocentes, quod utique verè dicere poteris. Ex utinam apud Ecclesiam triumphantem ab omni vinculo secretæ excommunicationis nos sciremus esse solutos, sicut apud Ecclesiam militantem, cuius nos membrum esse confidimus, verè scimus nos nullo modo unquam manifestè fuisse ligatos. Super omnibus autem aliis quæ nobis obicere decreveritis, sicut devotus filius vester obedienter nos discretionis & ordinationi vestræ submittemus. Confidimus quoque in Domino quod manifestata vobis tota veritate, & cum plenè vobis constiterit quod multa falsa de nobis sæpissime vobis suggesta sunt, vos in intimis visceribus paternæ vestræ dilectionis nos colligendo, pio nos adhuc affectu diligere debeatis, & cum severitis obedientiam & devotionem nostram, quam nos vobis ut carissimo patri nostro spiritali cum omni humilitate procurabimus exhibere. Scimus quoque verissimè quod in omni nostra tribulatione nunquam adhuc vos vel sacrosanctam Romanam Ecclesiam dictis vel factis offendimus, quod etiam, Deo dante, nunquam faciemus. Ceterum verbis latoris præsentium fidem firmam adhibere dignemini.

AQUILEGENSI PATRIARCHÆ.

Epist. 137.

* Philippum

Vide epist. 136.

Dignas fraternitati tuæ gratiarum referimus actiones quod circa Principem illum quem nosti mandatum nostrum fideliter exequi studuisti, credentes quod, quantum in te fuit, nihil apud eum omisisti de contingentibus, quamvis ex iis quæ tibi mandata fuerunt aliqua videaris apud alios omisisse. Responsum autem ipsius gratam in multis habemus, tum quia sapit catholicam veritatem, tum quia piam devotionem ostendit. Veruntamen in factis Ecclesiæ Maguntinæ nec iustè nec honestè respondit; quia, sicut ex ipsius scripto perpenditur manifestè, sic vult dimittere Liupuldum intrusum ut & nos Siffridum Archiepiscopum faciamus omnino cessare, quod quam sit iniquum, frivolum, & absurdum, tua, sicut credimus, fraternitas non ignorat. Nos igitur postquam correctionem ipsius diutius expectavimus, eumque fecimus frequentius admoneri, super hoc auctore Domino procedemus sicut videbimus expedire. Illud autem habemus acceptum quod inter ipsum & adversarium suum treugas libenter, ut asserit, admisisset, si ad illum nostri potuissent nuntij pervenisse. Cumque nos ad pacem imperij aspiremus, suggerimus alteri parti ut treugas non solum recipiat, sed exposcat, & tu, venerabilis frater in Christo, sicut pacis amator, suggeras Principi memorato ut cum treugæ fuerint postulata, illas sine difficultate concedat; quatenus nos ex illis occasione & materia assumamus ad pacem imperij salubriter procurandam, quam utique toti orbi Christiano necessariam reputamus. Datum &c.

ILLVSTRI REGI OTTONI

Epist. 138.

Noverit regalis prudentia quod nos Patriarcham Aquilegensis ad Philippum Ducem Sueviæ destinavimus, ut moneret illum ex parte nostra ne Liupuldum quondam Vvarmaciensis Episcopum, Maguntinensem intrusum, damnatum & excommunicatum à nobis, foveret, sed ab ejus favore cessaret; alioqui post expectationem & commonitionem procederemus in ipsum sicut ratio postuleret. Eidem etiam Patriarchæ dedimus in mandatis ut induceret ipsum Ducem ad treugas tecum & cum Colonensibus componendas; quia, sicut venerabilis frater noster Cameracensis Episcopus nobis suggestit, ipsa treugæ, præsertim hoc tempore, necessariæ tibi forent. Philippus autem per litteras suas nobis in hæc verba respondit, quod licet nec honorificum nec expediens sibi esset, pro reverentia tamen nostra treugas hilariter admisisset, si ad te nostri potuissent nuntij pervenisse. Monemus igitur celsitudinem tuam & exhortamur in Domino quatenus si tibi & parti tuæ videris expedire, significes illi quod ad mandatum nostrum treugas recipere sis paratus, & si forsitan ipse consenserit, in eas treugas saltem unius anni cum ipso; ex quibus materiam assumentes nos, ad pacem imperij meliùs intendamus. Tu ergo de plenitudine gratiæ nostræ securus, prudenter & constanter agere non desistas, non acquiescens immisionibus quæ solent fieri per angelos malos. Datum &c.

SALZEBVGENSI ARCHIEPISCOPO.

Epist. 139.

Ad universa capitula quæ per tuas nobis litteras expressisti cogimur respondere, ne possimus de inconstantia vel dicitia seu etiam injustitia reprehendi. Primum capitulum fuit, ut tuis verbis utamur, quod multorum didicisti relatu, immo Legatorum nostrorum tibi assertio patefecit, quod inter nos & Philippum medium constitimus Patriarcham Aquilegensis verborum pacis & concordie portitorem. Ad hoc tibi veraciter respondemus quod et si, quantum in nobis est, cum omnibus hominibus juxta verbum Apostoli pacem velimus habere, non tamen præfatam Patriarcham ad Philippum Ducem Sueviæ destinavimus ut inter nos & ipsum pacem tractaret, sed principaliter ut ipsum ex parte nostra moneret quatenus fovere desisteret Liupuldum Maguntinensem intrusum, damnatum & excommunicatum à nobis, & ab ejus favore cessaret; alioquin post expectationem diutinam & commonitionem præmissam procederemus in ipsum prout canonica censura deposcit; secundariò injungentes eidem ut præfatam Ducem induceret quatenus cum Rege Ottone treugas iniret, per quas meliùs intendere possimus ad pacem imperij, quam utique affectamus. Si quis ergo jactavit contrarium ut de duobus prædictis unum extolleret & alterum infirmaret, mentita est iniquitas sibi, nec dolosa fallacia prævalere poterit simplici veritati. Secundum capitulum fuit, quod non sinit ratio nec discretionis patitur ordo ut Domino arma ponente, servus pugnam non